

Може и сама-та природа, като е знаела този законъ е скрила тайнѣ-тъ, да ѝ уварди великолѣпіе-то.

Това дѣто го казахми че стаза въ душѣ-тъ на човѣка, въ дълбини тѣ на чувства-та, въ съкровище-то на душевнитѣ тайни, на него прилично става и въ вѣкашитѣ природѣ, коя дѣйствува на нашитѣ вещественны чувства.

Може да ви ся е случавало да видите буйнѣ дѣждъ съ силенъ вѣтръ, тежѣкъ за душѣ-тъ день; страшни грмотевници и трѣсъкъ; изненадѣйни бури, силни, мѣтны порои, и подиръ сичко това, — тихи и весели дни, ясно слѣнце, вѣдро небе, весело поднебіе, лѣко дѣханіе на гърди-тъ, гласъ отъ сладко-пѣйни-тъ птици и да позабравите минѣло-то, ако не на дълго, а тѣ за нѣколко доброчести минути...

Тѣзи минути сѣ утѣшеніе, както за душевнитѣ природѣ въ човѣка, така и за природѣ-тъ въ вселениѣ-тъ „Чудни дѣла твои Господи!“

Въ 1858-тъ години, подиръ тежѣктѣ буріѣ, която потърси най много нашето отечество, отъ едина чакъ до другія край, подиръ силния дѣждъ, кой прокапа прѣзъ очи-тъ на много злочести фамиліи, подиръ студени-тъ трѣпки, кои преминѣхѣ, като електричество, по сичко-то тѣло на Балканскій полуостровъ, настѣна утомителна-та тиха тишина. Подиръ заключенныя въ Парижъ миръ кой утѣши страшниѣ-тъ буріѣ, коя искаше да развълнува свѣта отъ едина чакъ до другія му край, настана яма тишина.

Въ горѣпомѣнѣтъ-тъ години, на пролѣтъѣ, миролюбивый орачъ заби отново кривото рало въ плодovitѣ-тъ земіѣ да приготви черно угърѣе, за бѣдѣще-то сѣме, за да прехрани миль-тъ си рожбѣ, утѣхѣ-тъ на бѣдѣще-то му счастье. Копача изклѣпа и източи раждивѣ-тъ мотыкъ, да изкорѣни много-пернатый корѣнь на зловерный тросѣкъ отъ бащино-то си лозѣе. Косача наостри люѣтъ-тъ зѣбѣтъ косѣ да коси разноцвѣтно миризливо сѣно за гладно-то си стадо